

Rovníková Afrika

aneb mé zážitky s duchovním životem místních domorodců

Bratři a sestry, v průběhu února a března letošního roku jsem měl možnost strávit několik dní v africkém Gabonu v rámci plánované služební cesty.

Pro ty, kteří nevědí, kde takhle země leží, je nejjednodušší představit si africký kontinent a zapíchnout prst někam doprostřed směrem k Atlantickému oceánu.

Tento malý stát na pobřeží patří mezi nejvyspělejší státy v Africe, přesto se od evropské civilizace liší obrovským způsobem a fráze „Kdo neuvidí, nepochopí“ zde platí jednoznačně. Zážitků bylo mnoho a celá řada z nich možná stojí i za delší vyprávění doprovázené promítáním fotek.

Přesto bych se s vámi rád na těchto pár řádcích podělil o zkušenosti a zážitky, zejména v oblasti duchovního života místních lidí, neboť toto by mělo být doménou našeho terciářského měsíčníku „Dopisy“.

V Gabonu žije okolo 1,5 milionů obyvatel, z nichž se přibližně 60% hlásí ke křesťanství.

Nutno je ovšem zmínit, že především mimo velká města je stále silně ovlivňováno místními tradicemi a rituály, které dávají klasickým bohoslužbám i samotným formám vyznání specifický kontext.

Významnou část populace tvoří rovněž animisté, kterých je okolo 30% populace.

Zbývající část tvoří muslimové, jichž neustále přibývá. Je zajímavé, že muslimem je i současný prezident republiky Onbimda, který byl původně křesťan, ale v roce 1973 se stal vyznavačem islámu.

Přestože jsem měl v průběhu svého pobytu velice napilno, vždyť jsem překládal z francouzštiny pro skupinu českých inženýrů měřících geometrii železnice, měl jsem pár možností zúčastnit se místních bohoslužeb. První z nich byla v městečku Lastourville, které leží nedaleko hranic Konga. Když jsem se ptal místních lidí, co že se to vlastně chystá, neboť na veřejném prostranství se začaly scházet davy černochů a na improvizovaném podiu se řadila jakási kapela, bylo mi odpovězeno, že bude „croisade“. Jelikož jsem se s tímto termínem setkal pouze ve smyslu „křížových výprav“ byl jsem skutečně zvědavý, co že to přijde. Nyní již vím, že se jedná o kampaň, v našem prostředí bychom řekli evangelizační shromáždění. Začalo se stmívat a na podium vystoupil místní kněz doprovázený skupinou laiků. Otevřel bibli a četl, hovořil o rozsévači, soli a světle a četl žalmy. Uvědomil jsem si, jak blízký obraz těchto podobenství musí být místním obyvatelům, neboť oni stejně jako v Palestině za dob Ježíšových osévají pole a čekají na sklizeň, neboť je jedinou jejich obživou. Kolem mne stáli muži, ženy i děti, kůži černou od rovníkového slunce a poslouchali slova kněze a laiků. Následovala modlitba, která přešla ve vzývání Ducha svatého. U nás v Čechách bychom asi těžko hledali přirovnání, ale měl jsem pocit, že nejvíce tuto atmosféru vystihuje atmosféra na charismatických společens-

tvích a obnovách. Byl to pro mne skutečně silný zážitek, díky kterému jsem začal přemýšlet nad tím, co znamená svěřit vše Bohu. Obyvatelé lidé nemají jistotu ani jídla, ani práce, ani bydlení, ani peněz, zkrátka věcí, na které jsme my v Evropě zvyklí a o kterých většinou ani příliš nepřemýšlíme, tedy ve smyslu že zemřeme hladu někde na ulici zcela opuštěni.

Druhou mojí zkušeností byla účast na křížové cestě, tentokrát již v hlavním městě Libreville. Do kostela stojícího hned vedle mešity se vměstnalo na několik tisíc věřících a začala připomínka Kristova utrpení na kříži. Mezi jednotlivými zastaveními zpíval sbor vlastní africké písně, které ale v mnoha ohledech připomínaly ty naše. Byl to další zážitek, který na mne v mnoha ohledech zapůsobil.

S odstupem několika týdnů po návratu do České republiky jsem si uvědomil, že lidská prostota, odevzdanost a důvěra v Boží pomoc a milosrdenství je to, co charakterizuje gabonské křesťany, kteří přicházejí prosit o dobrou úrodu a zdraví rodiny do místních kostelů. Domnívám se, že tato upřímnost je sice bolestivou, ale krásnou cestou do Božího království. Pokud dokážeme slevit ze svých každodenních standardů, všelijakých povinností, konzumu dnešního světa a dokážeme se alespoň na chvíli podívat na svět očima toho černochoa někde v Africe, pak si možná mnohem silněji uvědomíme hojnost, které se nám dostává, Boží lásku i otevřenou náruč nabízející nám ochranu a pomoc.

Martin Mannes